

βουκίνα ἡ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) βουκ-κίνα
Ρόδ. γουκ-κίνα Ρόδ. κουκ-κίνα Ρόδ. μπουκίνα
Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ Λατιν. *bucina* ἢ *buccina*.
Βούκινο 1, ὁ ἰδ.

βουκινάδα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούκινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I). Εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως συνετέλεσε καὶ
τὸ πρασινάδα.

Συνήθως κατὰ πληθ. βουκινάδες, φύλλα πράσινα στρογ-
γυλά καὶ βαθουλλά, τὰ ὅποια φυτρώνουν εἰς παλαιούς
τοιχοὺς (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος πρὸς τὸ σχῆμα
τοῦ βουκίνου).

βουκινάκι τό, Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούκινο διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άκι.

Εἶδος μικροῦ ἐπιμήκους κοιλίου χρησιμεύοντος εἰς
τὴν λαϊκὴν ἱατρικὴν ὡς φάρμακον κατὰ τῶν λειχήνων.

βουκινίζω Κέρκ. Κρήτ. Λευκ. Ρόδ. Χίος — Λεξ.
Περὶδ.

Τὸ μεταγν. βουκινίζω.

1) Σαλπίζω διὰ βουκίνου Κρήτ. Λευκ. Ρόδ. — Λεξ.
Περὶδ. 2) Μεταφ. διατυμπανίζω, διαδίδω Κέρκ. Χίος:
Ἡ γειτόνισσα ἔς τὸ φόρο τὸ βουκινίζει Κέρκ.

βουκίνισμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουκινίζω.

Τὸ διὰ βουκίνου σάλπισμα.

βούκινο τό, πολλαχ. βούκ'νον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
βούκ-κίνο Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) βούκ-κίνο Ρόδ. (Ἀπο-
λακ.) βούτσινο Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Ἴος Κύθν. Πάτμ. Πε-
λοπν. (Δημητσάν.) ούκινο Κάρπ. βούκινο Κρήτ. (καὶ
βούκινο) Μύκ. βούτσινο Ἀπουλ. μούκινο Ἰκαρ. βού-
κίνο, ὁ, Πελοπν. (Μάν.) βούκινος Ἀμοργ. Ἡπ. Πελοπν.
(Γέρμ. Μάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βούκινον.

1) Σάλπιγξ συνήθως ἐκ κέρατος ἢ κόχλου μεγάλου
πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: Φρ. Ἔγινε ἢ εἶναι βούκινο (ἐπὶ πρά-
γματος καταστάμενος πασιγνώστου) πολλαχ. Ἐβγήκε βού-
κίνο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. || Παροιμ. Ὁ κόσμος
τό 'χει βούκινο κ' ἢ γραιὴ κρυφὸ καμάρι ἢ κρυφὸ μυστή-
ρεω ἢ κρυφὴ κουβέντα (ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος νὰ συγ-
καλύψῃ πράξιν ἐπίμεμπτον ἤδη καταστῆσαν γνωστὴν)
πολλαχ. β) Εἶδος θαλασσίου κοιλίου Κύθν. γ) Τὸ
κογχύλιον πορφύρεα Ἴος Πάτμ. 2) Δοχεῖον διὰ τοῦ
ὁποίου ἀντλοῦν ἔλαιον Ἀνδρ. 3) Ὁ ὀχετὸς τοῦ ὕδρο-
μύλου, διὰ τοῦ ὁποίου καταπίπτει τὸ ὕδωρ κινεῖ τὸν τρο-
χόν, τὴν φτερωτὴν Κάρπ. Χίος. 4) Ὑπὸ τὸν τύπ.
βούκινος, φυτὸν ἀκανθῶδες μὲ καυλὸν ὑψηλὸν καὶ κοῖλον
(ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1,7) Πελοπν. (Γέρμ.
Λακων. Μάν.) 5) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούκίνο, ὁ τῶν ἀρχαίων
νάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος (*narcissus tazetta*), τοῦ ὁποίου
τὸ ἄνθος ἐν τῷ μέσῳ εἶναι κοῖλον (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐνθ'
ἀν.) 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούκινος, εἶδος λαχάνου Ἡπ.

βουκλείδα ἡ, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦς καὶ κλειδί.

Τὸ ἐξέχον ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου, τὸ
ὁποῖον ἀγκιστρώνεται εἰς τὰ λουριά τοῦ ζυγοῦ.

βουκόλακας ὁ, ἀμάρι. βουροκόλακας Κέως.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος, παρ' ὃ καὶ βουροκόλος,
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκας κατὰ τύπ. μεγεθυ-
τικόν.

Βοσκὸς βοῶν. Συνών. βουκόλος 1.

βουκολάκι τό, Κρήτ. βουκαλάκι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άκι.

Μικρὸς βοσκὸς βοῶν. Συνών. βουκόλι (I), βου-
κολίδι, βόκολο (ἰδ. βουκόλος 1 β), βουκολοῦδι.

βουκολεῖο τό, βουκολεῖον Κύπρ. βουκολεῖο Εὐβ.
(Κάρυστ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Ὀλυμπ. Πυλ.)
κ. ἀ. — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 14—Λεξ. Βλαστ. 286 καὶ
288 Δημητρ. βουκολεῖο Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.)
κ. ἀ. β'κουλεῖο Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Ἀράχ.)
κ. ἀ. βουροκολεῖο Κέως Πελοπν. (Μαντίν. Μεσσ.) κ. ἀ.
βουροκολεῖο Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Πυλ.) κ. ἀ.
βουροκολεῖο Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Λοκρ. Παρνασσ.)
βουροκολεῖο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Σουδεν.) κ. ἀ. βου-
κολεῖο Πελοπν. (Μεσσ.) Σκῦρ. βουκολεῖος ὁ, Πόντ. (Ὁφ.
Σούρμ. Τραπ.) βουκολεῖος Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βουκολεῖον Πβ. καὶ ἀρχ. βου-
κόλιον. Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ρ εἰς τὸ βουροκολεῖο ἰδ.
ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνῇ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Στάβλος βοῶν, βουστάσιον Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.
Πυλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. 286 Δημητρ.: Ἄσμ.

Βουβάλα εἶν' ἔς τὸ βουκολεῖο κ' ἄλλο βουβάλι παίρνω,
ἐμένα ἢ μαννούλλα μου δὲ θὰ μὲ ξανακάνῃ

Ἀρκαδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοῖδοκάλυβο. 2) Τόπος
ὅπου βόσκουν βόες Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ.
Σουδεν.) Πόντ. (Ὁφ. Σούρμ. Τραπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)
κ. ἀ. — ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κάποτε μέσ' ἔς τὴν φεγγαριὰ μονακὴν τὸ ἀγροικεῖται
μακρόθε ἀπὸ τὰ βουκολεῖα τὰ ξεμοναχισμένα

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Βουκολεῖα τά, Ἀνδρ. Ὀυκολεῖ τό, Κάρπ. 3) Ἀγέλη
βοῶν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἄλλων ζώων (ἵππων κττ.)
Εὐβ. (Ἀκρ. Κάρυστ. Στρόπον. Ψαχν. κ. ἀ.) Ἡπ. Κέως
Κύπρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Μαντίν. Μεσσ. Πυλ.) Σκῦρ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Λεπεν. Λοκρ. Παρνασσ.) κ. ἀ.
— Λεξ. Βλαστ. 288 Δημητρ.: Ἄσμ.

Βρίσκει τ' ἀρκοῦδα βουροκολεῖο καὶ τὰ λεοντάρι ἀγέλη
Ἡπ.

Τῆς δίνουν βαλμαρεῖο ἄλογα καὶ βουροκολεῖο γελᾶδα
Μεσσ.

Γιὰ σήκου ἀπάν', Ἀντώνι μου, γὰ κάρης ἔνα χάξι,
πῶς κυνηγᾷ τὴν Τουρκιὰ σὰ βουροκολεῖο γελᾶδα
Παρνασσ. 4) Ἐπιρρηματ., ἀγελήδων Στερελλ. (Παρ-
νασσ.): Βουροκολεῖο τοὺς πάτι.

Πβ. βουκολιά.

βουκολεύω Χίος βουκολεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ
τύπ. βουκολεύω καὶ παρὰ Βλάχ.

Βόσκω βοῦς. Συνών. βουκολιάζω (I).

βουκόλι (I) τό, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος.

Παιδίον βόσκον βοῦς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουκολάκι.

βουκόλι (II) τό, ἀμάρι. βουκόλ' Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουκόλιον.

Ἀγέλη ζώων βοσκομένων.

